

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2017r.

Sąd Rejonowy w Krośnie, Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca SSR Monika Kordyś

Protokolant Dagmara Maślanka

w obecności oskarżyciela przedstawiciela (...) Skarbowego w P., IV Referatu Dochodzeniowo – Śledczego w K. J. P.

po rozpoznaniu w dniu 08.11.2017r. sprawy karnej skarbowej

A. U. (U.), s. S. i B. z d. K.,

ur. (...) w O.,

zam. (...)-(...) B., ul. (...),

oskarżonego o to, że:

w okresie od bliżej nieustalonego dnia miesiąca października 2016r. do dnia 23.11.2016r. w m. K., powiat K., woj. (...) pełniąc funkcję Prezesa Zarządu Spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. przy ulicy (...). K.(...) zarejestrowanej w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem KRS (...) w lokalu Salon (...), (...)-(...) K., ul. (...) urządzał gry na automatach do gier o nazwie:

C. G. nr (...)

C. G. nr (...)

H. S. P. nr (...)

H. S. nr (...)

H. S. nr (...)

H. S. nr (...)

M. (...) nr (...)

H. S. nr (...)

H. S. nr (...)

M. 42 nr (...)

A. G. nr (...)

H. S. nr (...)

E. G. nr (...)

U. nr (...)

H. S. nr (...)

z naruszeniem przepisów art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (t.j. Dz. U. z 2016r. poz. 471 z późn. zm.), tj. poza kasynem gry bez wymaganej koncesji i bez rejestracji przedmiotowych automatów do gier przez właściwego naczelnika urzędu celnego, w ten sposób, że wynajął powierzchnię użytkową w/w lokalu, gdzie wstawił w/w automaty do gier udostępniając je nieokreślonemu kręgowi osób,

- tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s.

I. Uznaje oskarżonego **A. U.** za winnego popełnienia wyżej opisanego czynu, a stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. **skazuje** go na karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł (sto złotych),

II. na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. **orzeka** przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci automatów:

C. G. nr (...)

C. G. nr (...)

H. S. P. nr (...)

H. S. nr (...)

H. S. nr (...)

H. S. nr (...)

M. (...) nr (...)

H. S. nr (...)

H. S. nr (...)

M. 42 nr (...)

A. G. nr (...)

H. S. nr (...)

E. G. nr (...)

U. nr (...)

H. S. nr (...)

szczegółowo opisanych w pkt I.1-15 postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 9 stycznia 2017r., k. 196, a ponadto kluczy, pieniędzy oraz raportów, grafiku, zapisków i paragonu szczegółowo opisanych w pkt I.16-25 postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 9 stycznia 2017r., k. 196,

III. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. **zarządza** zwrot oskarżonemu dowodu rzeczowego w postaci laptopa szczegółowo opisanego w pkt I.26 postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 9 stycznia 2017r., k. 196,

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych **zasądza** od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w łącznej kwocie 3.080 zł (trzy tysiące osiemdziesiąt złotych), w tym opłatę w kwocie 3.000 zł (trzy tysiące złotych).

Sygn. akt II K 536/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony A. U. w okresie wskazanym w akcie oskarżenia pełnił funkcję Prezesa Zarządu Spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą

w B. przy ul. (...). K. (...), zarejestrowanej w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem KRS (...). Bliżej nieustalonego dnia w październiku 2016 r. oskarżony A. U. zainstalował w lokalu Salon (...) przy ul. (...) w K. automaty do gier:

- C. G. nr (...),
- C. G. nr (...),
- H. S. P. nr (...),
- H. S. nr (...),
- H. S. nr (...),
- H. S. nr (...),
- M. (...) nr (...),
- H. S. nr (...),
- H. S. nr (...),
- M. 42 nr (...),
- A. G. nr (...),
- H. S. nr (...),
- E. G. nr (...),
- U. nr (...),
- H. (...) nr (...).

Klienci lokalu – np. D. W., W. Ł., W. S.

i S. P. - grali na powyższych automatach w gry hazardowe.

W dniu 23 listopada 2016 r. funkcjonariusze Urzędu Celnego

w K. S. S. (2) i R. Z. przeprowadzili kontrolę we wskazanym wyżej lokalu w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o grach hazardowych. W toku kontroli przeprowadzono eksperymenty na wymienionych automatach. Eksperymenty wykazały, że:

- automaty są urządzeniami elektronicznymi,
- automaty przyjmują środki pieniężne w postaci banknotów, co świadczy o komercyjnym charakterze urządzanych gier; w celu rozpoczęcia rozgrywania gier konieczne jest ich zakredytowanie przez grającego poprzez wprowadzenie banknotów do akceptora banknotów,
- automaty umożliwiają uzyskiwanie wygranych rzeczowych w postaci punktów przedłużających grę oraz na automatach istnieje możliwość rozpoczęcia nowej gry przez wykorzystanie wygranej rzeczowej (punktów) uzyskanej w poprzedniej grze,
- przebieg gier ma charakter losowy, a uzyskiwane wyniki gier są nieprzewidywalne i niezależne od woli i zręczności grającego; wynik gry uzależniony jest wyłącznie od przypadku (programu sterującego grą), ponieważ gracz nie decyduje o określonym wyniku; zatrzymanie w zamierzonym układzie przez gracza obracających się bębnow z kolorowymi symbolami z prędkością wielokrotnie przekraczającą ludzką percepcję jest niemożliwe do przewidzenia,
- automaty (z wyjątkiem automatu E. G. nr (...)) posiadają funkcję autorestartu, tj. samoczynnego rozgrywania gier przez urządzenia bez ingerencji gracza.

Na podstawie przeprowadzonych eksperymentów Urząd Celny w K. stwierdził, że wszystkie przedmiotowe urządzenia są automatami do gier

w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

Oskarżony A. U. urodził się w (...) r. Mieszka w B.. Jest żonaty, ma dwoje małoletnich dzieci. Ma wykształcenie wyższe, z zawodu jest ekspertem ds. turystyki europejskiej. Jego miesięczne wynagrodzenie wynosi – wg ustnego oświadczenia – 2 500 zł. Żadnego majątku nie posiada. Nie był leczony psychiatrycznie i odwykowo. Oskarżony był wcześniej karany:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku – Białej z dnia 4.04.2016 r., sygn. akt IX K 1108/15, za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., został skazany na karę grzywny w liczbie 20 stawek dziennych po 70 zł;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 4.01.2017 r., sygn. akt III K 1066/16, za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., został skazany na karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych po 100 zł;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 4.01.2017 r., sygn. akt II K 728/16, za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., został skazany na karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych po 80 zł;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku – Białej z dnia 14.07.2015 r., sygn. akt IX K 219/15, za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., został skazany na karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 100 zł;
- wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach z dnia 18.10.2016 r., sygn. akt V K 372/16, za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., został skazany na karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych po 70 zł;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Cieszynie z dnia 16.11.2016 r., sygn. akt II K 785/16, za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., został skazany na karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych po 80 zł;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 25.04.2017 r., sygn. akt II K 808/16, za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., został skazany na karę grzywny

w liczbie 200 stawek dziennych po 150 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków M. G. (k. 440, k. 152), D. W. (k. 441), W. Ł. (k. 441), T. M. (k. 441), W. S. (k. 441), J. J. (k. 441 – 442), A. K. (k. 442), A. J. (k. 442), M. S. (k. 442 – 443), I. F. (k. 443), J. K.

(k. 443), protokołu przeszukania (k. 4 – 9), dokumentacji fotograficznej (k. 10 – 15), protokołu eksperymentu procesowego z dokumentacją filmową (k. 16 – 37), raportów transakcyjnych i zmianowych (k. 62 – 67, k. 68 – 69), grafiku zmianowego (k. 70 – 71), zapisków ręcznych dotyczących rozliczenia automatów do gier (k. 72), umowy najmu lokalu użytkowego (k. 73 – 78), odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego (k. 173 – 175), sprawozdania z badań laptopa (k. 259), protokołów oględzin danych z laptopa wraz z załącznikami (k. 260 – 310), sprawozdań z badań automatów z płytami DVD (k. 311 – 389), karty karnej (k. 397 – 399).

Oskarżony A. U. (k. 339 - 340) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony wyjaśnił, że był przekonany

o legalności działania Spółki. Podał, iż przekonywał go o tym fakt, że prokuratorzy umarziali w jego sprawach postępowania o czyny z art. 107 § 1 k.k.s., a w sprawach, w których wniesiono przeciwko niemu akty oskarżenia, sądy powszechne wydawały wyroki uniewinniające. Oskarżony przedłożył wyrok Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 23 września 2014 r., sygn. VII K 260/14, na mocy którego uniewinniono go od popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s.; oskarżony przedłożył też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2016 r., sygn. IV K 173/16, na mocy którego oddalono kasację oskarżyciela publicznego, tj. Urzędu Celnego w K., od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 29 grudnia 2015 r., sygn. XXIII Ka 875/15, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 23 września 2014 r., sygn. VII K 260/14. Oskarżony powołał się też na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014 r., II KK 55/14, w którym orzeczono, że art. 6 i 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych są przepisami technicznymi

i w związku z tym przepisy te są bezskuteczne. Oskarżony dodał, że nie były mu znane orzeczenia, z których wynikałoby, że art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie jest przepisem technicznym. Oskarżony ponadto powołał się na opinie osób posiadających tytuły naukowe, które to opinie miały wskazywać, że art. 6 i 14 ustawy o grach hazardowych nie mogą być stosowane.

Przystępując do oceny wyjaśnień oskarżonego A. U. na wstępie podkreślenia wymaga, iż w sprawie jest bezsporne, że oskarżony od bliżej nieustalonego dnia w październiku 2016 r. do dnia 23 listopada 2016 r. urządził w lokalu Salon (...) przy ul. (...)

w K. gry na automatach wskazanych w akcie oskarżenia.

Świadkowie M. G. (k. 440, k. 152), J. J. (k. 441 – 442), A. K. (k. 442), A. J. (k. 442), M. S. (k. 442 – 443), I. F. (k. 443), J. K. (k. 443) i B. S. (k. 443 w zw. z k. 170) – pracownicy lokalu (...) przy ul. (...) w K., zeznali, że w lokalu tym znajdowały się automaty do gier, na których klienci, po wrzuceniu banknotów, grali na nich w gry hazardowe i jeżeli udało im się wygrać, to pracownicy lokalu wypłacali wygrane.

Świadkowie D. W. (k. 441), W. Ł. (k. 441), W. S. (k. 441) i S. P. (k. 443 w zw. z k. 172) to klienci lokalu (...) w K. przy ul. (...), którzy potwierdzili, że grali na przedmiotowych automatach w gry hazardowe.

Zeznania świadka T. M. (k. 441), który jest właścicielem lokalu przy ul. (...) w K., są dowodem na to, że wynajmował on ten lokal najemcom za pośrednictwem Biura (...) w K.. T. M. zaznaczył, że utrzymuje się właśnie z wynajmowania lokali.

Zeznania opisanych wyżej świadków Sąd uznał za wiarygodne. Zeznania te są spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniają i ma w nich luk bądź nieścisłości, które podważałyby ich wiarygodność. Zeznania wymienionych świadków są zgodne z rzeczywistością.

Przedmiotowa sprawa sprowadza się do oceny, czy oskarżony działał legalnie, czy może też jego działalność była sprzeczna z przepisami ustawy

o grach hazardowych.

W ocenie Sądu działalność oskarżonego była nielegalna. Oskarżony swoim działaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s.

Zgodnie z powołanym przepisem, kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urzęda lub prowadzi gry hazardowe, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.

Art. 107 § 1 k.k.s. jest normą blankietową i odpowiedzialność karno-skarbowa w ramach tego przepisu może mieć miejsce tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że sprawca tego rodzaju czynu, swoim zachowaniem naruszył równocześnie obowiązujące normy innych ustaw dopełniające ten przepis prawa.

W rozpoznawanej sprawie oskarżony naruszył przepisy art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy o grach hazardowych.

Art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych stanowi, że działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości i gier na automatach może być prowadzona po uzyskaniu koncesji na kasyno gry, z zastrzeżeniem art. 5 ust. 1 i 1b oraz art. 6a ust. 2. W czasie popełnienia natomiast czynu, art. 6 ust. 1 ugh stanowił, że działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Zapis ten jak widać w poprzednim brzmieniu nie był dla oskarżonego względniejszy, wobec czego w świetle art. 2 § 2 kks należało zastosować przepis w brzmieniu obecnym.

Definicję „gier na automatach” zawiera art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Przepis ten stanowi, że grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych oraz gry odpowiadające zasadom gier na automatach zarządzane przez sieć Internet o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości.

Objęte niniejszą sprawą automaty C. G. nr (...), C. G. nr (...), H. S. P. nr (...), H. S. nr (...), H. S. nr (...), H. S. nr (...), M. (...) nr (...), H. S. nr (...), H. S. nr (...), M. 42 nr (...), A. G. nr (...), H. S. nr (...), E. G. nr (...), U. nr (...) i H. (...) nr (...) są automatami do gier w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Na losowość wszystkich wymienionych wyżej automatów wskazały eksperymenty przeprowadzone przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego w K. (k. 16 - 28). Eksperymenty dowiodły, że o wyniku gry nie decydowała zręczność, czy sprawność manualna, wynik gier nie był zależny od umiejętności gracza. Grający, po uruchomieniu gry, nie był w stanie w żaden sposób wpłynąć na jej wynik. O wynikach gier decydował wyłącznie przypadek. Eksperymenty ponadto wykazały, że urządzenie gier miało komercyjny charakter. Przedmiotowe automaty zostały następnie poddane badaniom przez (...) Urząd C. – Skarbowy w P. D. Laboratorium (...). Przebieg badań opisano w sprawozdaniach i utrwalono na płytach DVD (k. 311 - 389). Badania potwierdziły, że przedmiotowe automaty są automatami do gier we rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych

Z art. 6 ust. 1 u.g.h. wynika, że warunkiem podstawowym prowadzenia działalności w zakresie gier na automatach jest uzyskanie koncesji na kasyno gry. Oskarżony A. U. nie posiadał takiej koncesji, a to oznacza, że swoją działalność prowadził niezgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. Przepis art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie jest przepisem technicznym. W wyroku z dnia 13 października 2016 r., C-303/15 Trybunał Sprawiedliwości UE orzekł, że: „Artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego (art. 6 u.g.h. – dop. SR), nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu

tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu”. Także i Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 19 stycznia 2017 r., sygn. I KZP 17/16, orzekł, że art. 6 ust. 1 tej ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s., o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony.

Art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych stanowi, że urządzenie gier cylindrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry w pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gier na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy, z wyjątkiem ust. 4 i 5. W chwili czynu przepis przedmiotowy brzmiał: urządzenie gier cylindrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gry na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy. Zapis ten również nie był dla oskarżonego względniejszy, wobec czego w świetle art. 2 § 2 kks należało zastosować przepis w brzmieniu obecnym. Skoro w niniejszej sprawie gry na automatach urządzone były poza kasynem gier, to naruszenie art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych jest oczywiste. Zaznaczyć należy, że powołany przepis, z uwagi na ograniczenia lokalizacyjne, jest przepisem technicznym. W związku z treścią art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/48/WE, przepis art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych wymagał notyfikacji. Polski ustawodawca spełnił ten wymóg i projekt ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1201), która weszła w życie w dniu 3 września 2015 r., był notyfikowany. Zatem art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych może być stosowany od dnia wejścia w życie nowelizacji ustawy, tj. od dnia 3 września 2015 r. Oskarżony A. U. dopuścił się zarzucanego mu czynu już pod rządami znowelizowanej, notyfikowanej ustawy.

Oskarżony ponadto naruszył art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Powołany przepis stanowi, że automaty do gier, urządzenia losujące i urządzenia do gier mogą być eksploatowane przez podmioty posiadające koncesję lub zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie gier losowych lub gier na automatach oraz przez podmioty wykonujące monopol państwa, po ich zarejestrowaniu przez naczelnika urzędu celno-skarbowego. Powyższy obowiązek nie dotyczy terminali w kolekturach gier liczbowych służących do urządzania gier liczbowych lub sprzedaży loterii pieniężnych oraz urządzeń służących do urządzania gier liczbowych lub loterii pieniężnych urządzanych na terytorium więcej niż jednego państwa (gry multijurysdykcyjne). W rozpoznawanej sprawie oskarżony nie zarejestrował przedmiotowych automatów, przez co naruszył art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

W ocenie Sądu oskarżony miał pełną podstawę do tego by uważać, że może urządzać gry na automatach z naruszeniem przepisów ustawy o grach hazardowych.

W jego przypadku nie ma żadnych podstaw do uznania, że działał w warunkach któregośkolwiek z błędów, o jakich mowa w art. 10 k.k.s. Oskarżony, działając w branży automatów na szeroką skalę, bardzo dobrze wiedział, jaki był rzeczywisty charakter posiadanych przez niego urządzeń. Dysponował przy tym wyższą niż przeciętna wiedzą i znajomością przepisów prawnych regulujących kwestię urządzania gier na automatach. Podkreślenia wymaga, że przed październikiem 2016 r. (tj. zanim oskarżony zaczął urządzać gry na automatach w lokalu Salon (...) przy ul. (...) w K.) wydano przeciwko oskarżonemu dwa wyroki, na mocy których skazano go za przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s.:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku – Białej z dnia 14.07.2015 r., sygn. akt IX K 219/15, za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., został skazany na karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 100 zł;

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku – Białej z dnia 4.04.2016 r., sygn. akt IX K 1108/15, za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., został skazany na karę grzywny w liczbie 20 stawek dziennych po 70 zł.

Wprawdzie powyższe wyroki w czasie popełnienia przestępstwa objętego niniejszą sprawą nie były jeszcze prawomocne (uprawomocniły się one w 2017 r.), ale powinny były zmusić oskarżonego do refleksji nad swoim postępowaniem. Co więcej, już w 2014 r. istniały orzeczenia Sądu Najwyższego, które wskazywały, że brak notyfikacji nie stanowi podstawy do odmowy stosowania art. 6 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych (np. postanowienie z dnia 28 listopada 2013 r., I KZP 15/13, wyrok z dnia 8 stycznia 2014 r., IV KK 183/13 oraz wyrok z dnia 28 marca 2014 r., III KK 447/130). Oskarżony jednak opierał się wyłącznie na orzeczeniach korzystnych dla niego, lekceważąc te, które nie podzielały jego poglądów. Oskarżonemu było tak po prostu wygodniej. Gdyby oskarżony uwzględnił orzeczenia, które nie podzielały jego poglądów, to właśnie takie zachowanie byłoby racjonalne i świadczyłoby o braku zgody na ewentualność naruszania prawa. Podkreślenia wymaga, że w wypadku prawa karnego skarbowego często w grę wchodzi model osobowy o podwyższonym standardzie wymagań. Taka też musi być miara dla profesjonalisty w obrocie gospodarczym, który dla zarobku zamierza prowadzić działalność ze świadomością jej reglamentowania przez państwo. Im zaś wyższe oczekiwania od sprawcy, tym możliwość wystąpienia błędu usprawiedliwionego mniejsza (por. wyrok SN z dnia 3 lutego 1997 r., II KKN 124/96, OSNKW 1997/5-6/46).

Oskarżony działał umyślnie, z zamiarem ewentualnym. Oskarżony, znając przepisy ustawy o grach hazardowych i opierając się wyłącznie na orzeczeniach i poglądach dla niego korzystnych, przy lekceważeniu ocen odmiennych, musiał przewidywać możliwość popełnienia czynu zabronionych i godzić się na niego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał oskarżonego A. U. za winnego popełnienia czynu opisanego w akcie oskarżenia, a stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. i za to, na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. skazał go na karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

Granice sądowego uznania przy wymiarze kary wyznaczało zagrożenie ustawowe przewidziane za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. oraz konieczność wziąć na to, aby dolegliwość kary nie przekroczyła stopnia winy, aby była odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynów i pozwoliła osiągnąć cele zapobiegawcze i wychowawcze, a przy tym odpowiadała potrzebie w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ustalając liczbę stawek dziennych, Sąd uwzględnił stopień winy oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości jego czynu. Stopień winy oskarżonego jest wysoki. Oskarżony zdolny był do rozpoznania znaczenia swego czynu oraz prawnego i moralnego jego wartościowania. Miał wszelkie predyspozycje, aby postąpić zgodnie z prawem. W jego przypadku nie występują żadne okoliczności, które wyłączałyby lub ograniczały jego winę. Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego również jest wysoki. Wyznacza go, zaznaczony zachowaniem oskarżonego, charakter i stopień dezaprobaty dla ustanowionego porządku prawnego oraz sposób wyrażenia tego. Jego motywacja sprowadzała się wyłącznie do osiągnięcia korzyści majątkowej. Natomiast ustalając wysokość stawki dziennej, Sąd miał na uwadze okoliczności, o których owa w art. 23 § 2 kks.

Sąd miał też na uwadze potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dyrektywa ta oznacza branie pod uwagę społecznego odbioru kary. Chodzi o to, aby fakt wymierzenia kary oddziaływał nie tylko na sprawcę, lecz także na innych potencjalnych sprawców przestępstw, których wymierzanie kar powinno z jednej strony odstraszać, z drugiej zaś – kształtować postawy społecznie akceptowane.

Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci automatów:

- C. G. nr (...),

- C. G. nr (...),

- H. S. P. nr (...),
- H. S. nr (...),
- H. S. nr (...),
- H. S. nr (...),
- M. (...) nr (...),
- H. S. nr (...),
- H. S. nr (...),
- M. 42 nr (...),
- A. G. nr (...),
- H. S. nr (...),
- E. G. nr (...),
- U. nr (...),
- H. (...) nr (...)

szczegółowo opisanych w pkt I.1-15 postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 9 stycznia 2017r., k. 196, a ponadto kluczy, pieniędzy oraz raportów, grafiku, zapisków i paragonu szczegółowo opisanych w pkt I.16-25 postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 9 stycznia 2017r., k. 196.

Zgodnie z art. 30 § 5 k.k.s., w wypadkach określonych w art. 107 § 1-3 orzeka się przepadek dokumentu lub urządzenia do gry losowej, gry na automacie lub zakładu wzajemnego, a także znajdujących się w nich środków pieniężnych oraz wygranych, które na podstawie tego dokumentu przypadają grającemu, a także środków uzyskanych ze sprzedaży udziału w grze lub wpłaconych stawek. Przepis stosuje się odpowiednio także w wypadkach określonych w art. 107a § 1, art. 108 § 1, art. 109 i art. 110. Treść przepisu art. 30 § 5 k.k.s. nie pozostawia wątpliwości co do tego, że przepadek przedmiotów w wypadkach określonych w art. 107 § 1-3 jest obligatoryjny.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd zarządził zwrot oskarżonemu dowodu rzeczowego w postaci laptopa szczegółowo opisanego w pkt I.26 postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 9 stycznia 2017 r. (k. 196).

Przedmiotowy laptop nie jest automatem do gier w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy o grach hazardowych. Laptop został zatrzymany w celu pozyskania znajdujących się w nim dowodów w postaci dokumentów, materiałów video i plików graficznych, z których dane mogły mieć w sprawie znaczenie. Z uwagi na zakończenie postępowania stał się zbędny dla sprawy i w związku z tym należało zarządzić jego zwrot.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w łącznej kwocie 3.080 zł, w tym opłatę w kwocie 3.000 zł. W ocenie Sądu oskarżony ma duże możliwości zarobkowe. Ma on wykształcenie wyższe, z zawodu jest ekspertem ds. turystyki europejskiej. Zdaniem Sądu uiszczenie przez oskarżonego kosztów sądowych, w tym opłaty, nie spowoduje w jego majątku większego uszczerbku.

Z) odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego.